Domoljubni radio

Portal domoljubnog radija

Ovčara: Može li se oprostiti onima koji se nisu pokajali i oprost tražili ?

Mario Strinavić · Thursday, November 21st, 2019

Nakon sloma obrane Vukovara, 20. studenog 1991. godine, u Vukovarskoj bolnici srpske vojne snage, grubo prekršivši sve odredbe Ženevske konvencije, izvršile su tzv. trijažu, te između 250 i 270 ranjenika, medicinskog osoblja, civila i branitelja iz vukovarske bolnice deportirale na farmu Ovčara, otprilike pet kilometara južno od grada.

Tamo su ih pripadnici JNA i različitih paravojnih formacija potpomognutih lokalnim četnicima tukli i mučili satima, te naposljetku, žrtve u skupinama do 30 osoba odvodili do udaljene lokacije za smaknuća, između Ovčare i Grabova, gdje su ih strijeljali, a njihova tijela zakopali u masovnoj grobnici. Dostupni podaci govore kako se, milošću krvnika/poznanstvom s nekim od njih, s Ovčare spasilo 7 osoba (jedan od njih ubijen je sljedeći dan na Veleprometu), a jedna osoba se od sigurne smrti spasila bijegom s kamiona dok su je vozili na strijeljanje (kasnije ponovno zarobljen i odveden u srpske koncentracijske logore). Iako se službeno navodi kako su strijeljanja započela u 21 sat, veći dio svjedoka i izvršitelja u svojim iskazima navodi kako su egzekucije započele već oko 18 sati te se nastavile do jedan sat iza ponoći, sljedećeg dana.

Nakon posljednje razmjene zarobljenika u Nemetinu 14. kolovoza 1992. godine, te izlaskom iz zarobljeništva, između ostalih, i branitelja koji je svoj život spasio bijegom s kamiona kojim je vožen na egzekuciju, prvi put je na vidjelo počela izlaziti istina o strašnom ratnom zločinu na Ovčari.

Toga je dana, po načelu svi za sve, iz srbijanskih logora oslobođeno 714 hrvatskih branitelja i civila. Toga se dana, prvi put počela gasiti nada onih koji su obilazeći pristigle autobuse uzalud, u gomili mršavih i ispijenih lica, tražili lica svojih sinova, muževa, braće i očeva.

Dana 22. listopada 1992. godine **Tadeusz Mazowiecki**, posebni izaslanik Komisije za ljudska prava Ujedinjenih naroda, objavio je u svom izvješću da je pronađeno točno

mjesto masovne grobnice na Ovčari. Srpska strana to je oštro osporila, a dr. **Miodrag Višić**, predsjednik tzv. Izvršnog savjeta općine Vukovar u okupiranom Vukovaru, izjavio je kako kategorički odbija tu izjavu Mazowieckog, te da je na Ovčari bio vojni sabirni centar iz kojeg su preživjeli Vukovarci po vlastitoj želji upućivani u Hrvatsku ili Srbiju. Također je izjavio kako u Vukovaru genocid nisu izvršili Srbi nego ustaše.

Ekshumacija posmrtnih ostataka žrtava pokolja tada nije bila moguća zbog srpske okupacije tog područja, pa su snage UNPROFOR-a godinama do reintegracije čuvale mjesto masovne grobnice, kako bi spriječile uklanjanje dokaza o ovom zločinu.

I u ostalim srpskim medijima u to vrijeme pojavile su se slične vijesti, uz tvrdnju kako je na Ovčari u jame isključivo zatrpavana uginula stoka prikupljena nakon epidemiološke asanacije terena, rugajući se pri tome, da su elitne snage UNPROFOR-a čuvale 30 tisuća životinjskih lešina. U prosincu 1992. te ožujku 1993. dr. **Clyde Snow** i njegov tim rade prva probna istraživanja grobnice, no ekshumacija žrtava započela je tek 31. kolovoza 1996. godine i trajala je sve do rujna iste godine. Tijekom četrdeset dana ekshumirano je 200 tijela, među kojima i dvije žene, **Janja Pothorski** i **Ružica Markobašić**, koja je bila u petom mjesecu trudnoće, te tri dječaka mlađa od 18. godina, **Igor Kačić, Tomislav Baumgertner** i **Dragutin Balog**. Najmlađa identificirana žrtva bio je Igor Kačić rođen 1975., a najstarija **Dragutin Bosanac** rođen 1919. godine.

Istraga o zločinu na Ovčari nastavlja se i dalje kako bi se pronašla tijela preostalih osoba za koje je izvjesno da su tamo ubijene, te kako bi se utvrdio njihov točan broj. Izvjesno je kako je na Ovčari ubijena još jedna žena, **Dragica Tuškan**, čije tijelo također još uvijek nije pronađeno. Prema iskazima svjedoka, u bolnicu je došla zbog sina **Dražena** koji je bio ranjen u ruku, kako bi ostali zajedno, što potvrđuje i snimka francuske televizije, na kojoj se Dražen vidi sa zamotanom rukom, obučen u zelenu 'basketicu'. Iz autobusa u koji je već bila smještena ugledala je sina kako stoji s ostalim izdvojenim muškarcima, ustala je i izašla, te se odbila odvojiti od njega. Zajedno su deportirani na Ovčaru, što sa sigurnošću potvrđuje jedan od preživjelih s Ovčare, koji je bio susjed obitelji Tuškan, a i radili su zajedno, pa ju je dobro poznavao.

Dana 15. studenoga 2005., u Beogradu, na suđenju za ratni zločin na Ovčari, jedan od optuženih, **Ivica Husnik**, koji je promijenio ime u **Ivan Atanasijević**, izjavit će kako se iz hangara sjeća pripadnika MUP-a Milana Grejze, obučenog u traperice i bijelu majicu s kapuljačom, što odgovara opisu kojeg su dali svjedoci iz bolnice, a koji su Milana vidjeli prije zarobljavanja. Izjavit će kako ga je vidio i po povratku "s rupe", gdje je prisustvovao strijeljanju prethodne grupe zatvorenika, ponovno u hangaru, među posljednjih desetak zarobljenika koji su ostavljeni za kraj. Izjavit će kako ga je dobro zapamtio "jer je bio dobar s njim, jer su bili gotovo komšije". Izjavit će da je tu

vidio i neke druge ljude s kojima je također bio “dobar drugar”.

Milan Grejza ubijen je ispred hangara u posljednjoj grupi od desetak zarobljenika, probranoj za posebno iživljavanje jer su svi bili nečiji “drugari” i “komšije”. Pretpostavlja se kako su ti zarobljenici, nakon što su mučeni, zlostavljani i ubijeni, zakopani u kanal pored hangara. Njihova tijela su nakon nekog vremena iz tog kanala izvađena i premještena na drugu lokaciju, te do danas nisu pronađena.

Prije dvadeset i osam godina, također je bio četvrtak. Sumorno jutro kao i danas. U ovo vrijeme prije dvadeset i osam godina, dok se ostatak Europe budio nakon spokojnoga sna i spremao za obični, radni dan, izvršen je najveći zločin u Europi nakon Drugog svjetskog rata. Prije dvadeset i osam godina, u ovo vrijeme, bilo je već gotovo. Ugasili su se traktori i kamioni. Utihnuo je bager koji je do jutra prekrivao tragove zločina. Utihnula je ljudskost i savjest. Nad poljoprivrednim dobrom završen je krvavi, zločinački pir. Piše direktno.hr

Mario S.

This entry was posted on Thursday, November 21st, 2019 at 10:43 am and is filed under Domoljublje You can follow any responses to this entry through the Comments (RSS) feed. Responses are currently closed, but you can trackback from your own site.